

Người tớ yêu...là người yêu tớ

(truyenngan.com.vn) - Người tớ yêu... là người yêu tớ.

Nó mở to mắt đọc tin nhắn. Đọc đi đọc đi đọc lại nó vẫn không hiểu hẳn nói gì.

1.

Nó và hần chung lớp. Hần không hẳn là đẹp trai nhưng không hiểu sao ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hần, nó đã có cảm giác thích được nhìn hần mãi. Nó hồ nghi tình cảm của mình không biết định nghĩa nó là gì, yêu ư? Không phải, có lẽ chỉ là thích thôi. Nếu hỏi nó lý do thích hần nó thực sự cũng không biết phải nói thế nào.

Năm một trôi qua nhanh chóng. Tình cảm của nó lớn dần lên. Nhưng nó thậm chí chưa bao giờ nói chuyện với hần. Nó và hần không chơi chung nhóm, hần lại ít nói nên nó chẳng có thêm cơ hội nào tiếp cận hần. Nhưng tình cảm của nó thì ngày một đầy dần lên, qua những lần nó lặng yên nhìn hần chơi cầu lông, hay lúc hần ngủ gục trong giờ học, thậm chí cả lúc hần chơi điện tử rồi cười khoái trá với lũ con trai.

Nó tự thấy mình bệnh nặng thật rồi!

2.

Nó với Bi chơi thân, hai đứa thường viết nhật ký trao đổi với nhau những điều bí mật của mỗi người. Nó kể với Bi chuyện của mình, Bi kể với nó chuyện của Bi thông qua cuốn nhật ký.

Mỗi lần viết, nó đều miên man trong suy nghĩ và những tình cảm dồn nén chất chứa cứ tuôn theo đầu ngọn bút. Nó viết đến đâu, nước mắt lặng lẽ rơi đến đấy...Nó kể ra tất cả, những tình cảm dồn nén, những nhút nhát bất lực, như thế khi viết ra người ta luôn tìm thấy một cảm giác an toàn và thoải mái đến lạ.

Bi nói bi thích Diệu, nhưng Bi không dám nói tình cảm của mình.

Nó nói nó thích hân, nó hi vọng rằng khi nhật kí sang trang mới thì tình cảm giữa nó và hân, giữa Bi và Diệu cũng được sang trang.

Những trang nhật kí giữa Bi và nó cứ dày thêm, một quyển rồi hai quyển. Chúng nó tâm sự rất nhiều.

3.

Nó ngày ngày đến lớp, dõi ánh mắt theo hấn trong những giờ thể dục, hút mình vào những đường bóng, không biết hấn có thấy khó chịu không nếu biết rằng luôn có một ánh mắt đang dõi theo.

Một ngày đẹp trời Bi kéo tay nó ra hành lang, thông báo Bi và Diệu đã chính thức...trở thành một cặp.

Không hiểu sao từ đó, mấy đứa con trai cũng kéo hấn gia nhập nhóm luôn.

Nó mơ hồ cảm thấy hình như chúng bạn có ý gán ghép. Nhưng nó tự nhủ lòng: Hấn không thích nó, gán ghép cũng vậy thôi. Dù vậy nó rất vui vì nó và hấn đã có cơ hội nói chuyện nhiều hơn.

Thi thoảng hấn nhắn tin nói chuyện vu vơ với nó. Chỉ thế thôi mà nó cũng đủ vui sướng cả tuần rồi.

4.

Sinh nhật thứ 17, nó nhận được một tấm thiệp từ hân. Nó mừng rơn, cảm động đến phát khóc.

Nhưng nó cũng khổ sở chỉ vì cái tên trong tấm thiệp. Aren - hân đã gọi nó như thế. Nó tra từ điển, không có nghĩa. Nó suy nghĩ mông lung không biết hân gọi như thế ám chỉ điều gì. Nó hỏi mọi người trong nhóm cũng không ai hiểu.

Chắc khi yêu ai cũng trở nên ngốc nghếch như thế. Có khi cũng chẳng là gì cả mà mình cứ ngồi thắc mắc rồi suy diễn ra đủ thứ.

Bây giờ nó và hân bắt đầu nói chuyện nhiều hơn. Nó bắt mọi người trong nhóm giữ bí mật chuyện nó thích hân, nó sợ sau khi biết hân sẽ không còn thân thiết với nó nữa, nó sợ ngay cả tình bạn mỏng manh này, nó cũng không giữ nổi.

Buổi tối nằm lên giường rồi mà cũng không ngăn được đầu óc mơ màng đến nụ cười của hân, nó bất giác cười tủm tỉm một mình.

Điện thoại đổ chuông. Bi gọi nó:

- Cậu đang làm gì thế, tớ có một chuyện muốn nói với cậu.

- Ủ, tớ nghe đây cậu nói đi.

- Tớ đã tìm hiểu rồi, hân yêu Linh.

-

- Hình như bạn cùng cấp ba.

Cổ họng nghẹn đắng, tai nó ù đi. Hân đã có người yêu. Phải rồi người hân yêu không phải là nó, thế mà nó tự ngộ nhận rằng hân có tình cảm với nó, rằng cái tên Aren hân gọi nó có một ý nghĩa đặc biệt nào đó. Nó vỡ mộng, choàng tỉnh, chỉ mong những lời Bi nói là sai, nước mắt ướt đầm gương mặt

nó.

- Cậu còn đó không? Cậu nghe tớ nói gì không? Bình tĩnh đã nào.

- Thôi tớ ngủ đây.

Nó vội vã cúp máy. Nó không muốn Bi biết là nó khóc. Nó sẽ phải quên hẳn, quên đi người đã ngự trị trong nó hai năm nay.

Sáng hôm sau đến lớp, nó cố tỏ ra vui vẻ như thường. Không ai nhận ra sự thay đổi của nó, trừ Bi. Ra chơi nó né tránh ánh mắt hẳn, nó sợ thấy hẳn lại cười hiền với nó. Trái tim non nớt của nó đang bị tổn thương.

Buổi học đó quá dài với nó, tan học nó chạy nhanh ra khỏi lớp để tránh mặt hẳn. Một tuần liên tục ngày nào cũng thế. Nó thực sự thấy khó chịu.

2 tuần.

- Aren ơi, cậu đang làm gì đấy – Tin nhắn từ hẳn.

Hắn nhắn tin cho nó, nó vừa vui vừa buồn. Sao hẳn vẫn cứ quan tâm nó như thế. Mà phải rồi, bạn bè cùng nhóm quan tâm nhau có gì là lạ đâu. Nó mệt mỏi rep lại:

- Tớ đang nhớ người yêu.

- Ày dà, thật à? Kể về người yêu cậu cho tớ nghe đi.

- Đổi lại tớ được gì nào? Sao tớ phải kể cho cậu nghe chứ.

- Tớ muốn nghe thôi mà, kể đi, rồi tớ kể về người tớ yêu cho cậu nghe, được không?

Nó cười, không khóc nổi nữa. Cuối cùng thì hẳn cũng thừa nhận hẳn có người yêu. Nó chậm rãi rep lại:

- Tớ yêu bạn ấy, đơn phương, hai năm rồi. Nhưng bạn ấy có người yêu mất rồi.

- Yêu nhiều lắm hả, sao cậu biết là bạn ấy có người yêu rồi?

- Tớ nghe một người bạn nói.

- Sao không hỏi thẳng? Ngốc quá

- Ủ, tớ vẫn ngốc mà. Đây, chuyện của tớ hết rồi, đến lượt cậu.

Nó hồi hộp chờ tin nhắn. Nó biết người hấn yêu là Linh nhưng nó vẫn muốn nghe hấn nói. Nó vẫn hi vọng, một sự hi vọng mong manh mà nó vẫn ảo tưởng.

- Trước kia tớ thích một người, nhưng rồi cậu ấy chuyển đi xa.

Nó bắt đầu cảm thấy hụt hẫng. Có lẽ hấn đang nói tới Linh. Nó đoán một hồi rồi quyết định hỏi, dù sao cũng đau khổ rồi.

- Thế cậu còn yêu cô ấy không?

- Không cậu à, thời trẻ con chỉ thích vu vơ sao gọi là yêu được. Nhưng mà giờ tớ đang yêu một người, yêu lần đầu nhá. Cô bé đó ngốc lắm.

Nước mắt nó chực rơi. Lần này chắc chắn là Linh rồi.

- Cô bé đó, người cậu yêu ấy, là Linh phải không?

- Tớ có người bạn tên Linh, trước kia cũng chơi với nhau. Nhưng không phải là yêu. Hồi đó toàn bị chúng bạn ghép đôi. Lâu rồi bọn tớ có gặp lại đâu, bạn đó không học trường mình mà.

- Thế người cậu yêu là ai?

- Người tớ yêu...là người yêu tớ.

Nó mở to mắt đọc tin nhắn. đọc đi đọc đi đọc lại nó vẫn không hiểu hấn nói gì. Lúc sau hấn nhắn lại cho nó:

- Nếu cậu hiểu thì mai gọi lại cho tớ nhé. Giờ thì muộn rồi đó ngủ đi nha. Chúc cậu ngủ ngon.

Ngủ ư? Làm sao nó có thể ngủ được chứ. Trong đầu nó có hàng tá suy nghĩ. Hẳn nói thế là có ý gì, có phải hẳn đang tỏ tình với nó không??? Người tớ yêu, là người yêu tớ. Nhưng hẳn làm sao biết được nó yêu hẳn chứ.

Hôm sau là chủ nhật, nó quyết định gọi cho hẳn để nó khẳng định lại. Giọng bên kia đầm ấm.

- Ồ, hiểu rồi đó hả?

- Chưa... - Nó ngập ngừng.

- Thật là chưa à?

- Ừmmm, cũng không thật lắm.

Một giây, hai giây, rồi ba giây trôi qua, tim nó như ngừng đập để nghe đáp án từ chính miệng hẳn. Nó đã suy nghĩ rất kĩ trước khi gọi cho hẳn, nó muốn biết tất cả, nó sợ nó lại ngộ nhận thêm lần nữa. Bên kia hẳn cười lớn làm nó thấy mình hơi ngu ngốc khi gọi cuộc này.

- Xem ra cậu cũng không ngốc lắm.

Nó cứng đờ người. Không phải chứ, mình không nghe nhầm chứ?

- Là tớ á? Không đùa đâu nhé.

Hẳn không cười nữa, giọng hẳn bỗng nghiêm túc lạ:

- Tớ không đùa.

- Làm sao cậu biết tớ yêu cậu?

- Mấy hôm thấy cậu buồn tớ đã hỏi Bi. Tớ biết tất cả rồi. Lẽ ra tớ nên nói với cậu sớm hơn. Tớ sẽ tự phạt mình bằng cách đưa cậu đi chơi tối nay nhé.

Hẳn cúp máy không để nó kịp nói lời nào. Nó vẫn chưa tin đó là sự thật. Tối hẳn tới nhà nó, xin phép bố mẹ nó cho chúng nó đi chơi. Ngồi ở bãi cỏ gần nhà, hẳn kéo nó ngồi xuống, nắm tay nó 1 cách nhẹ nhàng, gõ nhẹ lên trán nó.

- Cậu đúng là ngốc quá mà.
- Kệ tớ, đền bù hai năm qua tớ héo mòn vì cậu đi.
- Đền cậu cả cuộc đời còn lại của tớ nhé!

Nó tựa đầu vào vai hẳn, mùi hương thoang thoảng của cây cỏ, của sương đêm hòa quyện vào nhau khiến cho nó thấy bình yên lạ. Nó khe khẽ hát. Bên hẳn, êm đềm.

Chưa bao giờ thu trong nó đẹp đến thế.